

Lara Distopik Roman 16

– Mustafa ESER · 19 Mart 2024

Tiran'ın adamları bir tenekenin içine ateş yakmışlardı. Ortalarında ağlayan bir genç kız vardı. Sinir krizi geçirir gibi kendi etrafında dönüp duran kızın yüzünü görür görmez Lara'nın öfkesi tavan yaptı. Bu kızı biliyordu. Her sabah annesiyle beraber otobüse binen down sendromlu bu kız zihinsel engelliydi.

Annesinin Güzel meleğim diye sevdiği kız, her gün annesiyle beraber limana, çöplüğe gelir bir köşede sessiz oturup annesini beklerdi. Yolunu şaşırıp buraya gelmiş olmalıydı. Korktuğu her halinden belliydi. Gözlerinden yaşlar akıyordu. Tiran'ın adamları umursamaz bir şekilde kaba kahkahalar eşliğinde kızın vücuduna elliyorlar, kız bağırdıkça kahkahalarının tonunu yükseltiyorlardı.

Lara'ya akademi de ve meslek hayatında "stupid idealist" denmesinin bir sebebi de ihtiyacı olan herkese yardım etmesiydi. Sinirle bağırdı.

-Heyyy!

Kahkaha sesleri birden kesildi. Ateşin etrafındakiler şaşkınlıkla sesin geldiği yöne baktılar.

Tiran'ın adamı Lara'yı tanıdı. Tersledi.

-Bu saatte burada ne işin var senin?

-Seni ilgilendirmez. Kızı almaya geldim.

Adam şaşırıldı. İşaret parmağıyla kızı işaret etti.

-Tanıyor musun bunu?

-Tanıyorum, arkadaşım olur. Gelsene.

Down sendromlu kız Lara'yı tanımişti. Koşarak yanına gidip arkasına geçti. Adamlardan uzun boylu iri yarı olan diğerine seslendi.

-Kim bu işimize neden karışıyor? Haddini bildireyim de aklı başına gelsin.

Olaylar hızla gelişti. Lara oyalanmadı. Sağ ayağını hamle yapacakmış gibi kaldırırken saniyeler içinde durakladı, sol ayağını adamın ariş arasına gömdü. Acı içinde diz çökerek haykırmaya başlayan adam suratına yediği diz darbesiyle yere yığıldı. Burnundan kan fışkırırken yerde kıvranmaya başladı. Ateşin etrafındakiler arkadaşlarına yapılan bu saldırıya karşılık vermediler. Herkesin aklında aynı kural vardı. "Varoшта kimseye zarar verilemez. Cezası ölümdür."

Tiran'ın baş adamı bu rahatlık içinde Lara'ya seslendi.

-Arkadaşını al git Lara. Senin cezanı Tiran verecek. Sizde dağılın. Aval aval yüzüme bakmayın dağılın.

Adamlar homurdanarak dağıldılar. Lara kızın kulağına fısıldadı.

-Evinizin yerini biliyorsun değil mi?

Kız başını salladı.

-Tamam o zaman hadi gidelim.

Lara kızı evine bıraktıktan sonra annesiyle kaldığı karavana gidip yattı. Ertesi sabah 06,30 da kendiliğinden uyandı. Bir paket hazır çorbayı ısıtıp yedi. Saat 07,00 da yola çıktı. Otobüse binip çalışmak için limana gitti.

-tak tak

Yer yatağından fırlayan Lara karavanın kapısını açtı. Kapıyı çalan Bit'ti.

-Tiranlar seni çağırıyor Lara.

Toplantı salonunda tiranlar onu bekliyordu. Ayakta bekledi. Kirli sakallı baş tiranın bakışları üstündeydi.

-Adamlarıma saldırmanın cezasını biliyor musun Lara?

-Bilmiyorum tiran. Varoşun kurallarını biliyorum. Adamlarının bir kızı, engelli bir kızı ağlattıklarını görünce öfkelenmişim. Birisi bana saldırınca karşılık veririm.

Baş tiran öfkeyle elindeki içki kadehini yere fırlattı.

-Cezalandırılmamak için kafa ütölüyorsun Lara.

-Vereceğiniz cezayı umursamıyorum tiran. Yine olsa yine yaparım.

Tiranın öfkesi geçecek gibi değildi.

-Adamlarıma zarar verdin artık işime yaramazsın. Varoştan gitmek için...

Baş tiran konuşmasını bitirmeden yanında oturan çöpçü tiran lafa girdi.

-Benim işime yarar tiran. Çöpe gidecek birilerine ihtiyaç var.

Çöpçü tiran doğrudan Lara'ya hitap etti.

-Çöp arabası kullanabilir misin?

-Kullanırım.

-Bunu daha önce neden söylemedin?

-Kimse sormadı.

Çöpü tiran eliyle kapı önünde bekleyen adama işaret edip çağırıyordu.

-Lara'yı çöp arabalarının yanına götür. Artık çöpe gidecek. Cezan affedilmedi Lara. Çık.

Lara arabaların yanına giderken önünde ilerleyen adama sordu.

-Bana neden ceza vermediler?

Adam umursamazdı.

-Bilmem. Belki adamları suçlu olduğu içindir. Belki de çöpte çalışacak birisine ihtiyaç vardır.

Çöp arabalarının birinin yanında durdu.

-Kullanacağın araba bu. Kontak anahtarı üstünde. Saat 20,00 dan sonra çöpe çıkılır. Tiran çöpe geç çıkıncaları sevmez. Çöpten gelince şarja takmayı unutma. Çöp toplarken arabayı stop etme. Aküler pert durumda.

Adam başka bir şey söylemeden uzaklaştı.

Lara saat 09,55 te çöp arabasının yanına geldiğinde orta yaşlı iki kişi bekliyordu. Arabaya binip çalıştırdı. Hareket etti.

-Güzergâhımız belli mi?

Daha önce limanda gördüğü kısa saçlı beyaz sakallı adam cevap verdi.

-Biz arka mahallelerin ve Güvenlik merkezinin bulunduğu sokağın çöpünü alırız.

Adam kalorifer deliklerinin üstündeki eski model navigasyon cihazını açtı. Lara navigasyon cihazındaki metalik sesin yönlendirmesiyle mahalleleri gezmeye başladı. Girdikleri mahallelerdeki çöpler alınınca yanındaki adam yeni adresi tarif ediyordu.

Yıllarını geçirdiği Güvenlik merkezinin önüne geldiklerinde sabah 4 olmuştu. Lara beresini kaşlarının üstüne indirdi. İlgisiz sokağı incelerken sokağın karşısındaki birinin el işareti yaptığını fark etti. El frenini çekip çöp arabasını durdurdu. Arabadan inip koşarak yaklaştı. El işareti yapan elinde küçük bir paket olan bir kadındı. Kadın elindeki paketi uzattı.

-Oğlum varoşta. Bunu ona götürür müsün?

-Adım Lara. Oğlun beni bulabilir mi?

-Bulur.

Lara paketi alıp koşarak geri geldi. Yanında oturan adama fısıldadı.

-Tanımadığım bir kadın oğluna bir paket gönderdi. Sen tanıyor musun?

Kısa saçlı adam sessizce başını sallayınca aracı hareket ettirdi. Tüm işlerini bitirip çöp aracını park ettiğinde saat 06,45 olmuştu. Karavanlara doğru yürürken Lara yanında sessizce yürüyen adama fısıltıyla sordu.

-Paketi almaya gelecek çocuğu söylemedin?

-O seni bulur Lara. Yalnız?

-Yalnız ne?

-Şehirden buraya bir şeyler getirip götürmek yasaktır. Yarın çöp ayıklamaya gidebilirsin haberin olsun. Lara başka bir şey sormadan karavana döndü. Karavanların ortasındaki musluktan doldurduğu suyla temizlendi. Yatağına uzandı. Çöp arabasının sert direksiyonu ve titreşimi yormuştu. Varoşta bulunduğu 20 gün içinde şehirdeki hayatına göre daha rahat uyuduğunu fark etmişti. Uykuya dalmakta hiç sıkıntı çekmiyordu. Eski battaniyeyi üstüne çekti. Birkaç dakika sonra uyuya kaldı.

Lara karavanın kapısının çalınmasıyla uyandı. Gelen Bit'ti. İçeri geçmesini işaret etti. Yüzünden üzgün olduğu belli oluyordu.

-Özür dilerim Lara dedi.

-Neden özür diliyorsun Bit?

-Tiran bu gece çöp ayıklamaya gitmeni emretti. Benim yüzümden. Annemin verdiği paket yüzünden. Beraberindekilerin birisi ispiyonlamış.

Lara tepki vermedi. Paketi işaret etti.

-Sorun değil Bit. Paketi alabilirsin. Üzülmene gerek yok. Haberim vardı.

Bite geri dönüşebilir malzemedden yapılmış paketi açtı. Paketin içinde poğaçaya ve kurabiyeler vardı.

Poğaçalardan birini Lara'ya uzattı.